

Hei kaikki! Olen aloitteleva kirjailija, noin vuosi sitten jätin lukion ja aloin suunnitella esikoisteostani. Tosin olin jo aiemmin yläasteen aikana kirjoittanut yhden fantasiakirjan, ja nykyinen, jonka olen jo saanut valmiiksi, on periaatteessa idealtaan aika samankaltainen. Jos pyydätte, voin jakaa jonkun kirjan luvuista, mutta tähän hätään saatte tyytyä prologiin. Se nimittäin on tavallaan aika merkittävä, ja haluaisin kommenttia, arvaako siitä liian paljon, jättääkö se liikaa arvailun varaan, onko teksti millaista, mitä hyvää, mitä huonoa jne... arvostelu on kullanarvoista! Prologi Sen kesän yksi viileimmistä päivistä oli taittumassa iltaan. Lintuparvi lensi iloisesti syvänsinisen meren yllä. Joku pienimmistä siivekkäistä oli havainnut aallokossa kalan, ja lähti jyrkkään syöksyyn. Saavutettuaan vesirajan lintu vaihtoi tiukasti suuntaa ja lentää liihotti takaisin yöilmoihin. Napattu saalis sätki hurjasti. Rantatörmä, joka laskeutui äkkijyrkkänä mereen, oli kivinen, rosoinen ja veden voimasta kulunut. Pudotusta oli yli sata jalkaa, ja paikka oli mereltä käsin lähes saavuttamattomissa. Vain kapea vesiputous näytti yhdistävän ylämaan ja Pohjanmeren. Ylhäällä aivan rantatörmän äärellä oli pienikokoinen linna. Se seiso yksinäisenä vesiputouksen päällä – niin, se todellakin oli rakennettu joen päälle joka virtasi esiin metsästä – ja vesi pulppusi linnan vastakkaisen muurin aukosta ja ropisi mereen. Se olikin paikan kummallisista yksityiskoista. Linnan juurella kasvoi muutama lehtipuu. Kylmä tuuli ravisteli puiden oksia, ja ensimmäiset kullankeltaiset lehdet kieppuivat ilmapirran mukana. Yhden puun luona oli kaksi tyttöä. Toinen heistä istui keinussa, toinen taas nojasi puunrunkoon. Kumpaakaan heistä ei näyttänyt paleltavan. ”Minä olen keksinyt laulun”, sanoi kiikkulaudalla istuva tyttö. ”Haluatko kuulla sen?” ”Lausu se”, tokaisi toinen, siskoonsa katsomatta. ”Kun kerran kauniisti pyydät”, virkkoi ensimmäiseksi puhunut, ja ojentautui parempaan asentoon, rykäisi hiukan, ja lausui kauniilla, sointuisalla äänellään viime päivien aikana sepittämänsä riimit: ”Kuljin, mä lapsi Bellavan Mut' katos emo vierestä. Turvaa tahtoa niin soisin Vaan oi - aamu ei sarasta. ”Tykkäsitkö?” tyttö kysyi heti samaan hengenvetoon. ”Se oli aika kaunis”, myönsi toinen lopulta. ”Sekava ja mauton, mutta sopii sinun tyyliisi.” ”Saat pilkata, mutta se kertoo loistavasti mutta lyhyesti kaiken – vai oletko jo unohtanut, Lethe?” Letheksi kutsuttu tyttö kohautti olkiaan vähättelevästi. Se sai Lanan – se oli runotytön nimi – aivan suunniltaan. ”Haluatko oikeasti unohtaa kaiken tapahtuneen?” hän kysyi. ”En.” ”Mikä sitten vaivaa?” ”Minä mietin”, Lethe sanoi. ”Kauanko olemmekaan olleet jo tässä perheessä?” ”Yli kaksikymmentä päivää”, Lana sanoi hetken päästä. ”Minusta tuntuu, että muutos on alkanut tapahtua. Et enää näytä niin nuorelta kuin ennen.” ”Kuinka niin?” Lana ponkasi ylös keinusta ja asteli siskonsa eteen. Se ei auttanut, he olivat tuumalleen samanpituisia. ”Kyntesi ovat alkaneet kasvaa. En toki väitä, ettenkö minäkin – ja Celina myös – mutta sinussa muutos on ollut nopein, oletthan aina ollut niin tarkka ulkonäöstäsi – olet niin kaunis aina”, Lethe sanoi ja toivoi hyvittäneensä hiukan törkeän huomautuksensa. Lana mittaili siskoaan katseellaan, ja ennen kuin kerkesi peittämään kasvojaan, hän tunsu poskellaan kyynelen. ”Sinä itket”, Lethe sanoi yksinkertaisesti. ”Itkisit sinäkin. Tämä tarkoittaa, että se on ohi – tämän paikan tunnen kodikseni!” ”En näe itkemistä sopivaksi nyt.” ”Mutta onhan se ihanaa, kun ei tarvitse enää pysyä nelivuotiaan tytön ruumiissa”, Lana henkäisi ja pyyhki mekkonsa taskusta ottamallaan pitsiliinalla silmiään. ”Todellakin – näin järkeviä puhuvat ja ajattelevat pikkutyöt herättäisivät taatusti huomiota. Kunhan vain Celina tajuaisi sen myös ja pitäisi varansa. Missä hän muuten on?” ”Leikkii tuoleilla de Chantalien poikien kanssa”, Lana ilmoitti erityisen halveksuvaan sävyyn. ”Hän haluaa vain olla lapsi – eloisa – ja muut tulevat myös iloisemmiksi hänen seurassaan”, Lethe sanoi sovitellen. ”Hän osaa elää.” ”Turhanpäiväinen haihattelija hän on. Ja minusta on ennenkuulumatonta, että sinä, Lethe, puolustele jotakuta!” ”Se selvinnee aikanaan”, Lethe kuittasi. ”Selviäisipä myös

vanhempiemme kohtalo”, Lana kuiskasi nyt hiljemmin. Vaikka hän oli ulkomuodoltaan kuin pahainen, nenäkäs neljä vuotta täyttänyt pikkutyttö, hänen äänessään kuului kypsyys ja sitäkin voimakkaammat tunteet. ”Me olemme käyneet tämän keskustelun läpi jo satoja kertoja, ollakseni rehellinen”, Lethe totesi asiallisesti. ”He ovat poissa.” ”Me emme tiedä mitään! Sen jälkeen kun isä kertoi meille rakastavansa meitä ja oli lähtenyt pois – me uimme rantaan sen myrskyn jälkeen – äitiä emme nähneet.” ”Minä tiedän, että he ovat poissa.” ”En pidä varmuudesta, jonka havaitsen äänessäsi nyt – vahvempana kuin koskaan.” ”Ole sitten hiljaa”, Lethe sanoi ja lisäsi sitten sangen pelästyneenä: ”Anteeksi!” ”Unohda se, ole kiltti. Myönnän, että olemme puhuneet näistä jo liian monesti. Minä haluaisin kertoa sinulle omista huolistani – liittyen meidän erikoisuuteemme.” Lethe hätkähti huomattavasti. ”Mitä siitä?” Hänen äänensä oli liian puolusteleva. ”Se tullaan huomaamaan. Minä olen varma siitä – elämäntyyliimme ja ulkonainen olemuksemme ei jää huomaamatta!” ”Jos minulta kysyt, niin olen varma, että moni näyttää haluavan myös itselleen saman osan”, Lethe tunnusti. ”Enkä ole varma, oliko se kauppasaattue samoilla linjoilla – ja se on voinut tarttua!” ”Puhut kuin sairaudesta – tai vitsauksesta! Mutta oikeassa olet...” ”Tämä on elämäntapa ja ruumiin voimavara. Juuri meidän isämme sanathan saivat aikaan meidän –” ”Mutta minua kiusataan siitä! Miksei sinua?” Lethe hätkähti toistamiseen. Häntä näytti alkaneen palella, ja samassa hän kietoiakin huiviaan paremmin runsaiden hiustensa peitoksi. ”Pyydän, ettet puhuisi siitä.” ”Miksi en? Se on vakava ongelma.” ”Älä puhu –” ”Haukkumista! Uhkailemista! Leikkiäitimme sisarusten lapset tekevät sitä! Minä en siedä väitettyjä ystäviäsi, Lethe –” ”Lana!” Lethe varoitti. ”He ovat minun ystäviäni, mutta olen myös sinun tukenasi. Tahdon, että yrität olla kuulematta herjaamista – meidän erityisyytemme sen tekee! Kumman valitset mieluummin – voimiemme pilkan, vai onnettoman, tavallisen ihmisen osan?” Lana ei edes vaivautunut vastaamaan. Lethe nyökkäsi tietäväisesti. ”Kyllä minä sinut tunnen, Lana.” ”Olen pahoillani – en käsittänyt”, Lana sanoi. ”Minä lupaan kestää pilkan.” ”Lana, en odottanut sinulta vähempää. Olet viisas.” ”Kiitos.” Siskosten välillä vallitsi sanaton yhteisymmärrys. Seuraavaksi mahdollisesti läpikäytävissä olevia asioita Lana päätti olla ottamatta esille. Hän oli todellakin päättänyt kestää vaivan. ”Entä sitten leikkiäidin omat lapset?” Lethe jatkoi keskustelua. ”Mitä heistä?” ”Pidätkö heistä?” ”Pidän.” ”Mutta pidätkö leikkiäidistä?” ”Vain, jos hän lupaa meidän ottaa uudet nimet.” ”Ei ehtoja!” ”Ja oikeastaan minä itse päätän, pidätkö rouvasta”, Lana sanoi uhmakkaasti. ”Mutta pidän.” ”Minä tiesin sen”, Lethe sanoi vikkellästi. ”Arvasin!” ”Et arvannut.” ”Täällä tulee kylmä”, hän sanoi. ”Tosiaan, ja he haluavat pitää meidät hämärän aikaan turvassa – olen huomannut!” hän lisäsi nopeasti. ”Kuin vastaukseksi, linnan portilta kuului käskevä ääni: ”Lethe ja Lulu! On aika tulla sisälle!” ”Lana!” Lethe ja Lana huusivat takaisin. Sitten he katsahivat toisiinsa, ja purskahtivat heleään nauruun. ”Tulkaa!” ”Tullaan!” siskokset vastasivat yhdestä suusta, ja lähtivät kävelemään kohti laihaa, ankaralta näyttävää naista, joka käännähti ympäri ja asteli jo portista sisään. Ja kun Lethe ja Lana saavuttivat ovikaaren ja astuivat linnan hämäryyteen, Lethe tokaisi Lanalle: ”Olet turhamaisin ja sinnikkäin ihminen, kenet olen ikinä nähnyt.” ”Sinä olet pelottavin ja arvoituksellisin ihminen, kenet olen ikinä tavannut. Ja pahin”, Lana sanoi huvittuneena takaisin. Mutta Lethe vain nauroi. Hetken päästä hänen siskonsa yhtyi ääneen, ja niin iloisesti kikatellen he lähtivät etsiskelemään kolmatta siskoaan, Celinaa. Oli tullut aika kertoa iloinen uutinen.